

РЕШЕНИЕ

№ 6940

гр. София, 24.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7672** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Г. Р. А., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. С., срещу решение от 02.06.2021 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 107 състав, по нахд № 15559/2020 г.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление № 19-4332-025012/02.12.2019 г., издадено от началник група към СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на касатора, са наложени две административни наказания глоба, както следва: за нарушение на чл. 119, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 5, т. 2 ЗДвП, е наложена глоба в размер на 100 лева; за нарушение на чл. 104а ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП, е наложена глоба в размер на 50 лева.

В касационната жалба се изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на закона и на процесуалните правила. Твърди се, че извършването на нарушението не е доказано и установено по несъмнен начин в производството пред районния съд. Твърди се, че съдът е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, като не е събрал и обсъдил всички относими доказателства, не е изложил фактически и правни изводи относно релевантните за вмененото нарушение елементи. Не е отчетено обстоятелството, че в АУАН и в НП не са

индивидуализирани пешеходците, които се твърди, че касаторът не е пропуснал да преминат по пешеходната пътека и такива не са вписани като очевидци на нарушението. Твърди се недоказаност и на нарушението по т. 2 от НП. Иска се от съда да отмени решението и да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление.

Ответната страна в касационното производство не изразява становище по подадената жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че решението е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

След обсъждане на събраните доказателства СРС е възприел следната фактическа обстановка: На 04.11.2019 г., около 10.45 часа, Г. Р. А. управлявал в [населено място] лек таксиметров автомобил "К. С." с ДК [рег.номер на МПС], по [улица], с посока на движение от [улица] към пл. „Руски паметник“. В управлението от А. автомобил пътувал клиент. По същото време полицейски служители, в изпълнение на служебните си задължения, се намирали в служебния си автомобил, като извършвали наблюдение във връзка с пропускането на пешеходци на пешеходната пътека след [улица], обозначена с пътна маркировка М 8.1 и пътен знак Д 17. Полицейските служители възприели, че водачът на л.т.а. „К. С.“ с ДК [рег.номер на МПС] използва мобилен телефон по време на управлението на МПС, без наличие на устройство „свободни ръце“. Същевременно водачът не пропуснал и преминаващи пешеходци на въпросната пешеходна пътека. На Г. Р. А. бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 661225/04.11.2019 г., за нарушения на чл. 119, ал. 1 ЗДвП и за нарушения на чл. 104а ЗДвП. АУАН бил предявен и подписан от Г. А., който не вписал възражения в акта. Въз основа на АУАН било издадено процесното наказателно постановление № 19-4332-025012/02.12.19г., издадено от началник група при отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Не са налице посочените в жалбата касационни основания – нарушение на закона и на процесуалните правила.

Правилен е изводът на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираните нарушения и на относимите обстоятелства, при които са били извършени. Налице е съответствие между словесното описание на нарушенията и правната им квалификация.

Въз основа на установената фактическа обстановка, въззивният съд правилно е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушение по чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или

преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. От събраните от въззивния съд писмени и гласни доказателства се установява, че на 04.11.2019 г. касаторът не е пропуснал преминаващи по пешеходна пътека пешеходци, като не е спрял управлението от него автомобил и е преминал. Неоснователно е възражението на касатора за недоказаност на извършването на нарушението. Разпитан в съдебно заседание, актосъставителят, който е бил и очевидец на нарушението, е дал конкретни показания, видно от които ясно помни случая – описал е нарушението и обстоятелствата, при които е било осъществено. Посочил е, че непропускането на пешеходци е било „грубо“, в таксиметровия автомобил се е возил клиент – жена, която си е тръгнала след започване на проверката от служителите на СДВР. Липсата на индивидуализиращи данни за пешеходците, които не са били пропуснати от водача, не обосновава недоказаност на нарушението. Не сочи и на допуснато процесуално нарушение в хода на административнонаказателното производство, тъй като тези данни не са елемент от фактическия състав на нарушението по чл. 119, ал. 1 ЗДвП.

Районният съд е установил по несъмнен начин, че касаторът е осъществил от обективна страна и нарушение на чл. 104а ЗДвП, който въвежда забрана за водача на моторно превозно средство да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Извършването на нарушението е доказано от събраните по делото гласни доказателства. Както правилно посочва районният съд, показанията на актосъставителя са категорични – заявил е, че лично е видял жалбоподателят да говори по мобилен телефон, докато управлява лекия таксиметров автомобил, без да използва устройство "свободни ръце".

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на процесуалните правила. Неоснователни са възраженията на касатора в тази насока. Не са били ограничени процесуалните права на страните, а решението е мотивирано. Съдът е обосновал правните и фактическите си изводи, чрез подрбно обсъждане на приетите доказателства и доводите на страните, като е анализирал относимите материалноправни норми.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, Административен съд София- град, XVI-ти касационен състав,
РЕШИ:

ОСТЯВЯ В СИЛА решение от 02.06.2021 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 107 състав, по нахд № 15559/2020 г.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

